

Малкото чернооко момче неволно погледна книжката, която стискаше в ръцете си: Неофит Възвелиевата „Мати Болгария“. И тежка въздишка се откърти от детските гърди.

Деля Стойчовица се озърна, забеляза първородния си син и поклати глава:

- Любене, какво си се свил тука като дядо? Потичай, поприпай и ти малко! То не са за тебе тия приказки гдето ги разправяме.

Момчето скочи. Притисна още по-силно книжката до себе си.

- Не се завирай по книжката да четеш на тъмно. Мръкна вече. Поразгърдай се... Я виж Петко и Христо как не подвиват крак!

Любен алезе в къщи, отправи се към раклата, отмахна мандалото и скри вътре скъпоценната книжка. В това време вътре нахлуха с вик и смях двете му по-малки братчета. Бяха увили около кръста си кърпи, във вид на пояси, и в тях бяха затъкнали издялани от дърво пищови и ятагани.

- На какво играете? - попита Любен.

- На хайдути! - отвърна Христо. - Хайде, ела и ти с нас. Момчетата от Арнаут-махала се събраха вече край реката.

- Остави го - каза Петко, - батко не обича такива игри. Не му дай да чете книжки. Страх го е да не го улучат с камък...

Любен пламна. Тъмните му замислени очи изпуснаха мъгливи. Той скочи върху мендерея край стената, откачи пушката на баща си.

- Бягайте настрани! - извика глухо момчето. - Ей-сега ще ви покажа кой е страхлив и кой не!

Внезапен гърнеж разтърси въздуха. Откъм двора отекнаха уплашени женски викове. Децата се разписаха.

- Ей така ще бия турците! - каза Любен и отпусна пушката.